

Sygn. akt VII Pa 81/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Graczyk

Sędziowie SO Małgorzata Jarząbek

SO Renata Gąsior (spr.)

Protokolant st.sekr. sądowy Monika Olszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2016 r. w Warszawie

sprawy A. P.

przeciwko (...) (Poland) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N.

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt VI P 310/15

1. oddala apelację,

2. zasądza od pozwanej (...) (Poland) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. na rzecz powoda A. P. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Małgorzata Jarząbek SSO Marcin Graczyk SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie

1 przywrócił powoda A. P. do pracy u pozwanego (...) (Poland) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. na poprzednie warunki pracy i płacy,

w punkcie 2 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.264,14 złotych tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem zgłoszenia gotowości podjęcia pracy w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku, w punkcie 3 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.147,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 630,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz w punkcie 4 nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie kwotę 2.059,00 złotych tytułem opłaty

od pozwu, od której zwolniony był powód (k. 187-188 a. s.).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód był zatrudniony w (...) S.A. z siedzibą w N. od dnia 1 czerwca 1993 r.

na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku aparaturowego procesów produkcyjnych. Aneks z dnia 30 kwietnia 2010 r. zmieniono powodowi stanowisko pracy na operatora linii produkcyjnej z dniem 1 maja 2010 r. Średnie wynagrodzenie powoda w okresie od sierpnia do października 2015 r. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 4.423,44 złotych. Powód złożył wniosek o udzielenie urlopu wypoczynkowego w okresie od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia 26 lipca 2015 r. Natomiast w okresie od dnia 10 lipca 2015 r. do dnia 25 lipca 2015 r. przybywał na zwolnieniu lekarskim, będąc w miejscu zamieszkania. Po zakończeniu zwolnienia powód na weekend udał się do M.. W okresie od dnia 12 lipca 2015 r. do dnia 26 lipca 2015 r. partnerka powoda, S. F. – również zatrudniona w pozwanej spółce, przebywała na urlopie wypoczynkowym. K. Z., kierownik zmiany powziął informację, że powód w trakcie zwolnienia lekarskiego przebywa na urlopie wypoczynkowym w M.. Wnioski te wysnuł na podstawie zdjęć zamieszczonych przez partnerkę powoda – S. F. na portalu społecznościowym w lipcu 2015 r. Zamieszczenie zdjęć pokryło się w czasie gdy partnerka powoda przebywała na urlopie wypoczynkowym, zgodnie ze złożonym wnioskiem urlopowym, a powód na zwolnieniu lekarskim. O tym fakcie K. Z. poinformował swojego bezpośredniego przełożonego T. P.. W dniu 30 lipca 2015 r. K. Z. oraz T. P. zaprosili powoda na rozmowę, podczas której wręczyli powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem.

W momencie rozpoczęcia spotkania wypowiedzenie było już przygotowane. Powód zapoznał się z jego treścią i odmówił przyjęcia pisma. K. Z. oraz T. P. oświadczyli powodowi, iż widzieli zdjęcia i nakłaniali, aby podpisał on oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Powód wyjaśnił, iż zdjęcia pochodzą z lipca 2014 r. i maja 2015 r., a powód w trakcie zwolnienia lekarskiego nie udał się na wczasy. A. P. zaproponował, iż przedstawi pracodawcy aparat wraz z kartą pamięci zawierającą przedmiotowe zdjęcia, celem weryfikacji w jakiej dacie zostały wykonane. T. P. nie przystał jednak na propozycję powoda. Powód oświadczył pracodawcy, iż wyjeżdżał do M. wraz z partnerką, ale już po zakończeniu zwolnienia lekarskiego w nocy z dnia 25 na 26 lipca 2015 r. i wrócił w dniu 27 lipca 2015 r. Ze spotkania zostały sporządzone notatki służbowe: pisana na komputerze oraz pismem ręcznym, z których wynikało, iż powód przedstawił trzy różne wersje wydarzeń dotyczących jego wyjazdu i opublikowania zdjęć na portalu społecznościowym, a taka różnorodność wariantów wskazanych przez powoda potwierdza utratę zaufania do pracownika. Wobec powyższego pracodawca podjął decyzję o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę, a jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem pracodawca wskazał utratę zaufania do pracownika. Powód w trakcie zwolnienia lekarskiego miał przebywać w M., a takie zachowanie wskazuje na brak lojalności w relacjach z pracodawcą i uzasadnia utratę zaufania. Na druku pisma T. P. odnotował informację, iż powód odmówił podpisania dokumentu.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wyżej wskazanych dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych, zeznań powoda

i na podstawie wskazanych przez powoda zeznań świadków S. F., K. P. i A. M.. Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom partnerki powoda – S. F., bowiem w lipcu 2015 r. zamieszkiwała z powodem i potwierdziła, iż powód prawidłowo wykorzystywał zwolnienie lekarskie. Świadek zeznała, iż umieściła na swoim profilu na portalu społecznościowym zdjęcia z wakacji z 2014 r. i wyjazdu do M., datowane na maj 2015 r., a nie lipiec 2015 r. Ponadto wskazała, iż zdjęcia dołączone przez pozwaną do odpowiedzi na pozew pochodzą z wyjazdu do M.

w maju 2015 r. Z kolei córka powoda, K. P. wskazała, iż widywała powoda codziennie w domu do dnia 24 lipca 2015 r. oraz, że nie miała wiedzy o planach powoda w późniejszym okresie, bowiem pracowała w innym miejscu niż miejsce zamieszkania i nie przebywała w domu. Natomiast A. M. potwierdziła, iż powód wraz z partnerką wyjeżdżali do M. w maju 2015 r., a w dniu 25 lipca 2015 r. zastała ich w domu, gdyż przysłała oddać pożyczone pieniądze. Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom świadków K. Z. i T. P. w zakresie,

iż na podstawie analizy temperatur panujących w maju 2015 r. stwierdzili, że zdjęcia zamieszczone na portalu społecznościowym nie mogły pochodzić

z tego okresu i z dużym prawdopodobieństwem zostały zrobione w czasie pobytu powoda w M. w lipcu 2015 r., albowiem zupełnie został przez świadków pominięty fakt, że opublikowane zdjęcia były również wykonane w lipcu 2014 r. W ocenie zatem Sądu I instancji wobec braku weryfikacji podnoszonych przez powoda okoliczności co do okresu wykonania zdjęć zeznania świadków są oparte tylko na domniemaniach.

Sąd Rejonowy nie podzielił również argumentacji świadków co do przebiegu spotkania w dniu 30 lipca 2015 r., jakoby powód wyjaśnił kilka rozbieżnych wersji dotyczących przebywania na zwolnieniu lekarskim. Stanowisko świadków w tym zakresie przedstawia sporządzona przez nich notatka służbowa z dnia 30 lipca 2015 r., której również nie przypisano waloru wiarygodności albowiem twierdzenia te pozostają w sprzeczności co do zeznań powoda oraz świadków, którym Sąd I instancji dał wiarę. Autentyczność i treść pozostałych dokumentów stanowiących podstawę ustalenia stanu faktycznego, nie była kwestionowana przez żadną ze stron ani nie wzbudziła zastrzeżeń, toteż Sąd Rejonowy uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie. W przedmiotowej sprawie rozwiązanie umowy o pracę nie zawierało uchybień formalnych. Oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonane zostało w formie pisemnej. W piśmie wskazane zostały przyczyny rozwiązania umowy o pracę. Pozwana spółka zamieściła także pouczenie o przysługującym powodowi prawie odwołania się od rozwiązania umowy do sądu pracy.

W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie pracodawca nie wykazał w sposób prawidłowy, że przyczyna rozwiązania umowy o pracę była konkretna, rzeczywista i prawdziwa. Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd I instancji uznał, iż strona pozwana zbyt wcześnie podjęła decyzję o wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę, nie ustalając w sposób pewny czy powód wyjechał w trakcie zwolnienia lekarskiego nad morze. Decyzja pracodawcy była przedwczesna, mając na uwadze fakt, iż zamiarem powoda było oddanie do dyspozycji aparat z kartą pamięci, aby pozwana sprawdziła daty wykonania zdjęć. Nie istnieją ogólne reguły publikowania zdjęć w określonym czasie na portalach społecznościowych, a fakt, iż zdjęcia pojawiają się na portalu w określonym czasie tylko domniemywa, że mogły być zrobione w niedługim okresie od momentu publikacji, jednak nie stanowi to reguły. Z doświadczenia życiowego wynika, iż zdjęcia mogą być publikowane w bardzo różnych okresach czasu w różnych momentach życia. Partnerka powoda wskazała, że opublikowała zdjęcia na portalu społecznościowym w lipcu 2015 r., gdy miała trochę więcej wolnego czasu, a okoliczność ta nie została podważona skutecznie przez stronę pozwaną podważona w toku procesu.

Zdaniem Sądu Rejonowego, nie uwzględniając propozycji powoda co do analizy kart pamięci, pozwana pozbawiła się możliwości sprawdzenia daty wykonania zdjęć i wobec powyższego uznano, że trudno wskazanej przyczynie nadać walor prawdziwości i rzeczywistości w dniu wręczenia pracownikowi wypowiedzenia. Pozwana była zobowiązana do wykazania istnienia przyczyny w dniu wypowiedzenia. Ze strony pozwanej nie pojawił się wniosek dowodowy, żeby przeanalizować zdjęcia przez biegłych posiadających wiedzę specjalną. Zdaniem Sądu Rejonowego biegły sądowy mógłby ocenić kiedy dokładnie zdjęcia zostały wykonane i czy dokonano jakichś manipulacji w tych fotografiach. Po stronie pozwanej istniały przesłanki, że mogło dojść do naruszeń, jednak w ocenie Sądu I instancji pracodawca nie sprostał ciężarowi dowiedzenia, iż zdjęcie zostało wykonane w lipcu 2015 r., gdy powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Okoliczność, że przełożeni powoda, mając wątpliwości, nie dokonali kontroli prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego, przemawia za tym, iż nie dołożyli należytej staranności w celu wyjaśnienia wątpliwej kwestii. Ponadto należy wskazać, iż powołana przez pracodawcę utrata zaufania do powoda jako przyczyna wypowiedzenia, nie znajduje oparcia w przesłankach natury obiektywnej oraz racjonalnej.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że żadna ze stron nie wskazywała jakoby między powodem, a pozwaną miał miejsce konflikt na jakiegokolwiek płaszczyźnie. Ponadto przywrócenie powoda do pracy nie będzie wiązać się

z koniecznością zwolnienia innych dobrze pracujących pracowników bądź tworzenia specjalnie przeznaczonego dla powoda stanowiska pracy,

co spowodowałyby znaczny koszt po stronie pracodawcy. Ponadto

z analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że praca powoda była dobrze oceniana i nie było co do niej żadnych zastrzeżeń.

W ocenie Sądu I instancji nie zachodzą przesłanki, zgodnie z art. 45 § 2 k.p., zasądzenia odszkodowania w razie niecelowości lub niemożliwości przywrócenia powoda do pracy. Zdaniem Sądu Rejonowego przywrócenie powoda do pracy nie stoi więc w sprzeczności ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa.

Sąd przy przywróceniu do pracy ma obowiązek zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Sąd Rejonowy zasądził

na rzecz powoda wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w kwocie 4.264,14 złotych odpowiadające jednomiesięcznemu wynagrodzeniu powoda, pod warunkiem zgłoszenia przez powoda gotowości do podjęcia pracy w pozwanej spółce w terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku.

Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi

na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony – koszty proces. Wysokość zasądzonych na rzecz strony powodowej kosztów procesu Sąd Rejonowy ustalił biorąc za podstawę § 12 ust. 1 pkt 1 (180,00 złotych) oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 (450,00 złotych) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U.

z 2013 r., poz. 461 ze zm.), zasądzając kwotę 630,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto Sąd I instancji zasądził kwotę 500,00 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej, którą powód uiścił oraz kwotę 17,00 złotych tytułem opłaty od pełnomocnictwa, co dało łączną kwotę 1147,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy zastosował również dyspozycję art. 113 ust. 1 ustawy

z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), zgodnie z którym, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W niniejszej sprawie powód był zobowiązany do uiszczenia opłaty

od pozwu w wysokości 2559,00 złotych. Postanowieniem z dnia 21 września

2015 r. powód został zwolniony od opłaty od pozwu ponad kwotę

500,00 złotych, dlatego Sąd I instancji zasądził od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie, kwotę 2059,00 złotych tytułem opłaty od pozwu, od której zwolniony był powód. Zasądzona kwota stanowiła równowartość kwoty ponad 500,00 złotych, obliczonej zgodnie z art. 13 ww. ustawy jako 5% kwoty wartości przedmiotu sporu, którą przy roszczeniu o przywrócenie do pracy jest suma wynagrodzenia pracownika za okres jednego roku.

(...)(Poland) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w dniu 20 kwietnia 2016 r. wywiodła apelację zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyprowadzenie przez Sąd

I instancji z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków sprzecznych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji wadliwe przyjęcie, że w okresie od dnia 10 lipca 2015 r. do dnia 25 lipca 2015 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w swoim miejscu zamieszkania,

a nie w M., gdzie miał się udać dopiero po zakończeniu zwolnienia lekarskiego, tj. na weekend z nocy 25/26 lipca, podczas gdy:

- z zeznań świadka A. M. nie wynika, aby wiedziała o wyjeździe powoda i jego partnerki do M. w dniu 25 lipca 2015 r., a wynika wprost, że pomimo, iż w dniu 25 lipca 2015 r. była obecna w domu powoda

i rozmawiała z jego partnerką, to o zaplanowanym wyjeździe do M. nie wiedziała, ponieważ o wszystkich wcześniejszych wyjazdach powoda i jego partnerki była informowana, co świadczy o tym, że dwudniowy wyjazd do M. nie miał miejsca,

- z zeznań świadka K. Z. oraz T. P. wynika jednoznacznie, że powód podczas spotkania w dniu 30 lipca 2015 r. przyznał wprost, że przebywał podczas zwolnienia lekarskiego w M.,

a nie w miejscu swojego zamieszkania, co uzasadniał tym, że wpłacił już wcześniej dużą zaliczkę, co oznacza, iż potwierdził w sposób jednoznaczny co do nadużycia zwolnienia lekarskiego,

- odległość między miejscem zamieszkania powoda a M. wynosi 562 km w jednym kierunku, z czego wynika, że razem ze swoją partnerką w czasie szczytu sezonu wakacyjnego na 1 dzień przejechali 1124 km na pole namiotowe, którego powód nie był w stanie opisać, a świadczenie przez niego pracy zgodnie z obowiązującym harmonogramem w świetle zasad doświadczenia życiowego uzasadnia w pełni przekonanie, że wyjazd do M. odbył się podczas jego zwolnienia lekarskiego, a nie podczas wypadu „weekendowego”,

- odmowę przyznania waloru wiarygodności zeznaniom K. Z. i T. P. co do przebiegu spotkania w dniu 30 lipca 2015 r. w zakresie takim, że powód przedstawił kilka wersji dotyczących jego przebywania na zwolnieniu lekarskim z uwagi na fakt, że twierdzenia

te pozostają w sprzeczności z zeznaniami powoda oraz świadków, którym Sąd Rejonowy dał wiarę.

2. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 30 § 4 k.p. oraz art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.,

a w konsekwencji wadliwe przyjęcie, że wskazana przyczyna nie uzasadniała rozwiązania umowy o pracę, bowiem:

- pozwana, rezygnując z zastosowania trybu kontroli zasadności zaświadczenia lekarskiego o niezdolności do pracy w niedostateczny sposób, zweryfikowała, czy powód prawidłowo korzystał ze zwolnienia lekarskiego,

- pozwana zbyt wcześnie podjęła decyzję o rozwiązaniu umowy o pracę, nie ustalając w sposób pewny, czy powód wyjechał w trakcie zwolnienia lekarskiego nad morze,

- pozwana była zobowiązana do wykazania istnienia przyczyny w dniu wypowiedzenia, podczas gdy

- oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zostało złożone w wyniku przyznania przez powoda podczas rozmowy w dniu 30 lipca 2015 r. z K. Z. i z T. P., iż przebywał on na zwolnieniu lekarskim w M. oraz, że „wszyscy tak robią”, w rezultacie nie ma doniosłości prawnej fakt, że projekt oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę został sporządzony wcześniej, skoro oświadczenie to złożono powodowi dopiero po przeprowadzonej rozmowie w dniu 30 lipca 2015 r., a tym samym przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę była rzeczywista w chwili złożenia oświadczenia woli powodowi,

- wsp

ólprzyczyną wypowiedzenia była utrata zaufania do powoda wynikająca z przekazanych przez niego informacji dotyczących niewłaściwego wykorzystania zwolnienia lekarskiego.

Działając na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 w związku z art. 386 § 1 k.p.c. pozwany wniósł o uwzględnienie apelacji i zmianę zaskarżonego wyroku

w całości, tj. poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie

od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego z dnia 30 maja 2016 r. podlega oddaleniu i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd II instancji ustalił, że skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 oraz przepisów prawa materialnego, tj.

art. 30 § 4 k.p. oraz art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd Okręgowy mając na uwadze w pierwszej kolejności rozpoznanie zarzutów dotyczących naruszenia przepisów prawa procesowego zważył,

że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swe ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena

nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjął jako własne ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu

I instancji. Bezspornym ponadto pozostawało, że Sąd Rejonowy w sposób pełny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie i dopuścił wszystkie dowody zawnioskowane przez strony niniejszego procesu.

W ocenie Sądu II instancji powód w czasie trwania całego zwolnienia lekarskiego od dnia 10 lipca 2015 r. do dnia 25 lipca 2015 r. pozostawał

w miejscu zamieszkania i nie wyjechał w ww. terminie do M.

w celu wakacyjnego odpoczynku. Sąd Okręgowy wysnuł powyższy wniosek

na podstawie całości zgromadzonego materiału dowodowego w oparciu

o zasady logiki i doświadczenia zawodowego. Zeznania świadka A. M. odnoszące się do jej niewiedzy dotyczącej wyjazdu powoda wraz z jego partnerką do M. w nocy z dnia 25 na 26 lipca 2015 r. nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Zdaniem Sądu Okręgowego wyjazd powoda po zakończeniu zwolnienia lekarskiego nad morze na jeden dzień pozostaje bez wpływu na spór w niniejszym postępowaniu. Spór w procesie wywołany wniesionym powództwem przez powoda odnosił się tylko

i wyłącznie do ustalenia, czy A. P. w trakcie korzystania

ze zwolnienia lekarskiego był na wakacjach w M.. Ewentualny pobyt powoda w ww. miejscu po okresie, na które było wystawione przez lekarza zwolnienie lekarskie, było bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia

w sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego obowiązujące przepisy prawne

nie zabraniają choremu podejmowania wysiłku fizycznego czy też wyjazdów tuż po okresie obowiązywania zwolnienia lekarskiego. Tym niemniej

na podstawie niewiedzy świadka A. M. w zakresie wyjazdu powoda

z partnerką do M. w nocy z 25 na 26 lipca 2015 r. nie można wyprowadzić wniosku, aby do wycieczki faktycznie nie doszło, pomimo jej obecności w ich domu tego samego dnia. Powód wraz z partnerką w toku postępowania sądowego zeznali, że często udawali się na krótkie wypady nad morze, co nie było dla nich czymś wyjątkowym. Pomysł o wyjeździe powstał spontanicznie, a niepoinformowanie o nim koleżanki z pracy, nie może świadczyć o jego niewprowadzeniu w życie. Również odległość pomiędzy zamieszkaniem powoda a M. nie jest istotna w sprawie. Z zeznań powoda wynika, że nie przywiązywał wagi i nie interesował się dokładną odległością pomiędzy wskazanymi miejscami. Ponadto nie ma racji skarżący wskazując, że o nieprzeprowadzonym wyjeździe świadczy okoliczność,

że następnego dnia powód z partnerką wrócili do domu. W pierwotnej wersji powód wraz z partnerką zakładali powrót w środę, a więc po czterech dniach pobytu, ponieważ mieli zamiar wziąć wolne w pracy. Jednakże na skutek zwolnienia A. M., powód musiał stawić się w pracy, co stanowiło przyczynę powrotu do miejsca zamieszkania już następnego dnia. Sąd Rejonowy również prawidłowo odmówił wiarygodności zeznaniom świadków K. Z. i T. P. w zakresie, w jakim przyznawali, że powód przyznał się do wyjazdu do M. w okresie pobytu na zwolnieniu lekarskim oraz, że podczas spotkania, na którym wręczali mu wypowiedzenie stosunku pracy, wielokrotnie zmieniał tok wydarzeń. Zdaniem Sądu

Okręgowego zgromadzony prawidłowo przez Sąd I instancji materiał dowodowy nie wykazał w żadnym stopniu, aby powód

w rzeczywistości był na wakacjach nad morzem w trakcie pobytu na zwolnieniu lekarskim. Należy podkreślić, że strona pozwana opierała swoje ustalenia jedynie na przypuszczeniach, domniemaniach i wątpliwościach. Pozwana swoje stanowisko argumentowała zdjęciami opublikowanymi przez partnerkę powoda na portalu społecznościowym (...). Pozwana na etapie postępowania sądowego nie wносиła o zbadanie zrobionych zdjęć w celu wywiedzenia daty ich rzeczywistego powstania. Ponadto świadkowie zeznający na niekorzyść powoda, którym ostatecznie odmówiono przyznania waloru wiarygodności, są zaufanymi pracownikami pozwanego i chociażby z uwagi na ten fakt można przyjąć, że ich oświadczenia mogły być spowodowane bojaźnią o ewentualną utratę intratnego stanowiska pracy.

Przechodząc do zarzutów naruszenia prawa materialnego, Sąd Okręgowy zważył, że zgodnie z dyspozycją art. 30 § 4 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.p. w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Jak stanowi art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej.

W ramach art. 300 k.p. w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy.

W sprawie bezspornym pozostawało, że treść dokumentu wręzonego powodowi przez pozwaną odpowiadało warunkom formalnym. Natomiast zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, na stronie pozwanej spoczywało udowodnienie, że zastosowana przyczyna rozwiązania umowy o pracę z powodem była rzeczywista, konkretna, a co najważniejsze prawdziwa. Jak już wskazano powyżej, Sąd Okręgowy doszedł analogicznie jak Sąd Rejonowy do przekonania, że przyczyna rozwiązania umowy o pracę była nieprawdziwa. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę nie zostało złożone w wyniku przyznania przez powoda podczas rozmowy w dniu 30 lipca 2015 r. z K. Z. oraz T. P., że w trakcie korzystania ze zwolnienia lekarskiego, przebywał on w istocie na wyjeździe wakacyjnym w M.. Prawidłowo dokonano przyporządkowania ustalonego stanu faktycznego pod obowiązującą normę prawną. Sąd I instancji prawidłowo objął walorem wiarygodności treść zeznań powoda, jego partnerki i córki oraz A. M.. Wynika z nich jednoznacznie, że powód w okresie trwania zwolnienia lekarskiego przebywał w miejscu zamieszkania z uwagi na jego zły stan zdrowia. Zatem pozwany wypowiadając powodowi stosunek pracy, doprowadził swoim zachowaniem do naruszenia dyspozycji przepisu art. 30§ 4 k.p. Sąd Okręgowy stoi również na stanowisku, że strona pozwana w wyniku podnoszonych w toku postępowania wątpliwości, co do prawidłowego wypełniania przez powoda zaleceń wynikających z wydanego zwolnienia lekarskiego, powinna zlecić odpowiednią kontrolę celem potwierdzenia swojego stanowiska. Tymczasem ani w trakcie zwolnienia lekarskiego powoda ani w toku postępowania sądowego, pozwana nie wykazała się inicjatywą dowodową i nie udowodniła, aby powód w spornym okresie czasu przebywał w M.. Dodatkowo Sąd Okręgowy, mając na uwadze wniosek zgłoszony przez pozwaną w trakcie rozprawy apelacyjnej, nie znalazł podstaw do zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania, co miałooby skutkować nieprzywróceniem go do pracy na poprzednie warunki pracy i płacy. W ocenie Sądu II instancji pozwany sam wskazywał w pismach procesowych, że powód był wzorowym i zarazem wieloletnim pracownikiem

spółki, a swoim zachowaniem nie stwarzał konfliktów na linii pracodawca-pracownik. Również zatrudnienie powoda na ówczesne zajmowane przez niego stanowisko pracy nie stworzy żadnych problemów kadrowych dla pracodawcy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł, jak w punkcie 1 wyroku poprzez oddalenie apelacji na mocy przepisu art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd II instancji orzekł w punkcie drugim wyroku zgodnie z ogólną regułą odpowiedzialności za wynik sprawy,

na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 9 pkt 1 podpunkt 1 w zw. z § 10 pkt 1 podpunkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

SSO Renata Gąsior (spr.) SSO Marcin Graczyk SSO Małgorzata Jarząbek

Zarządzenie: (...)

(...)